Finn—magyar barátsági est Szatymazon

A Finn Köztársaság magyarországi nagykövetének látogatása Csongrád megyében

A Finn Köztársaság nemzeti ünnepe alkalmából tegnap, december 8-án a Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottságának meghívására Csongrád megyébe érkezett Erdem Olavi *Raustila*, a Finn Köztársaság magyarországi nagykövete, valamint Arto *Tanner*, a budapesti finn nagykövetség másodtitkára és felesége, hogy részt vegyenek a szatymazi Finn—Magyar Barátság Termelőszövetkezetben rendezendő barátsági esten.

A finn vendégeket Szegeden a Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottságának székházában *Katona* Sándor országgyűlési képviselő, a Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottságának titkára üdvözölte, majd hivatalában fogadta *Török* László, a Csongrád megyei tanács vb elnöke. A szívélyes baráti beszélgetésen jelen voltak: *dr. Paczuk* István és *Hantos* Mihály, a megyei tanács vb-elnökhelyettesei. Ezután a megyei tanács vb-elnöke bemutatta a finn nagykövetnek és kíséretének a megyei tanácsházát.

A késő délutáni órákban Erdem Olavi Raustila, a szegedi közművelődési palotában *dr. Bálint* Alajos múzeumigazgató kalauzolásával megtekintette a néprajzi kiállítást, majd dr. Paczuk István vb-elnökhelyettes és *Nagy* István, a Hazafias Népfront megyei bizottsága alelnökének kíséretében Szatymaz községbe látogattak a finn vendégek.

Szatymazon a Finn—Magyar Barátság Termelőszövetkezet központjában *Széll* János országgyűlési képviselő, a tsz elnöke üdvözölte a vendégeket, majd Katona Sándor mondott ünnepi köszöntőt. A többi között a következőket mondotta:

Török László és E. O. Raustila

— A Magyar Népköztársaság és a Finn Köztársaság közötti államközi kapcsolatok jók és egyre erősödnek, igazolva, hogy a szuverénitás kölcsönös tiszteletben tartásával szocialista és polgári demokratikus állam között is létrejöhet baráti együttműködés. A kapcsolatok e látogatással is tovább mélyülnek.

Erdem Olavi Raustila nagykövet válaszában a többi között kijelentette:

— Már másodszor van alkalmam élvezni a szatymazi Finn—Magyar Barátság Tsz szíves vendéglátását. Legutóbbi látogatásom óta lényeges fejlődés tapasztalható a szövetkezet gazdálkodásában. Mondhatom, hogy Finnországban egyre növekszik az érdeklődés a magyar dolgozók eredményei iránt. Ha mind több dologban egyetértünk, nagyon szép eredményekre leszünk képesek. Kívánok a Finn—Magyar Barátság Termelőszövetkezet tagjainak szép termelési sikereket és egyéni boldogulást.

A termelőszövetkezet vezetősége ezután vacsorát adott a finn vendégek tiszteletére, akik a késő esti órákban visszautaztak Budapestre.

Terített asztal az ég madarainak

Kukorica a szabad ég alatt

Szeged határában, a bajai útnál hetek óta „terített asztal" várja az ég madarait. Az esőben, hóban a mezei rágcsálók is örülnek, mert közel 100 vagon csöves kukoricát tároltat itt átmenetileg a Csongrád megyei Gabonafelvásárló és Feldolgozó Vállalat. Aki erre jár, ugyancsak csodálkozik e jelenségen, és önkéntelen adódik a kérdése:

— Nálunk mindig probléma van a raktározással, akár gyenge, közepes, jó vagy bőséges a kukoricatermés? A jó és a rossz termés közé egyenlőségi jelet tenni mégsem lehet, nemde? Nem ellentmondás ez mégis, hiszen az idén Csongrád megyében is jó-közepes terméssel fizetett a kukorica. A közfogyasztást élő állatban, húsban, hentesárukban érdeklő téma ez. Nem lesz ráfizetéses az államnak ez a tárolási mód?

Nem szegedi specialitás

— Ha csak a bajai útnál levő kukoricaprizmák elhelyezése lenne a gondunk, szót sem érdemelne — mondotta *Sípos* János, a vállalat áruforgalmi helyettes igazgatója. — Az ott tárolt 82 vagon kukorica azonban már lecsökkent 35 vagonnyira. December 15-ig az is elfogy onnan. Sajnos, a nagymérvű raktárépítés mellett is országos probléma a terményraktározás. A jelenség nem szegedi vagy Csongrád megyei specialitás. Nem vigasz, de Bács, Békés és Pest megyében is kukoricaprizmák fekszenek az utak mentén.

A sajtófigyelő szolgálat újságkivágásából elém tesz egy képes tudósítást Veszprémből, ugyanilyen problémáról, pedig ez a megye közismerten szegény volt mindig is kukoricában.

— Lábon álló, töretlen kukorica — folytatta — alig van már valamennyi Csongrád megyében, az is a szentesi és a makói járásban. A törés megkezdésekor, októberben és novemberben olyan ütemű volt a kukoricaszállítás, hogy a kezdet kezdetén megindult szárító üzemek nem tudtak lépést tartani vele. A vállalat szegedi kirendeltsége tavaly november végéig 112 vagon kukoricát vett át a termelőktől. Az idén már eddig bent van ennek a kirendeltségnek 370 vagon kukoricája, s év végéig hozzá jön még mintegy 80 vagonnal. Csongrád megyére vonatkoztatva ez az adat jelenleg 1870, illetve december végére 2100 vagon kukorica.

Csak erre a terményre szorítkozva, jobb lesz-e a raktározása a morzsolás és a szárítás után? — kérdeztem.

— Abszolút értelemben nem — válaszolta Sípos János. — Jobbára szabadtéren, gúlás felépítésben tároljuk majd zsákokban, ponyvával letakarva. Csapadék sem alulról, sem felülről nem érheti. Ez a szükségmegoldású, kisegítő raktározási mód kár nélkül bevált eddig esztendők óta. Különben a vállalat saját raktározási kapacitása, beleértve az összes kenyér- és takarmánygabonát, 1962-ben 4503 vagon áru befogadása volt. 1966 decemberéig a szám 8409 vagon termény raktározására növekszik, a négy évvel ezelőttinek majdnem a duplájára.

Mit ígér a jövő?

S mit mondanak Csongrád megyében a raktározás fejlesztésének számai jövőre és azután?

— Akkor is kevés lesz — vágott a számok elé az áruforgalom igazgatóhelyettese.

Olyan ez a gond, hogy sose akar fogyni?

— Hát azért csipegetjük, hogy egyszer elfogyjon — mondta mosolyogva — a fejlesztés adatainak birtokában. — Az idén 1100 vagon terményt befogadó raktárral gyarapodtunk. Volt fejlesztés Szegeden, nagyobb részben Makón, Szentesen, Hódmezővásárhelyen. Jövőre ehhez hozzájön még 290 vagonos fejlesztés. Utána 1970-ig pedig 1366 vagon termény raktározására építkezünk még.

Mindebből kitűnik, hogy óriási összeget költ az állam a raktározás fejlesztésére. Egy acélvázas, körülfalazott és betonozott „egyszerű" szín építési költsége egy vagon áru befogadására számolva 5 ezer forint. A legkorszerűbb toronysilós rendszerű építkezés költsége ugyancsak egy vagon termény raktározására viszont 50 ezer forint. Jövőre ilyen típusú, ezer vagonos raktár építését kezdik meg Szentesen.

— Szegeden és a szegedi járásban — tette hozzá az eddigi tájékoztatáshoz Sípos János —, a Rózsa-malomban és a Tisza-pályaudvari közraktárakban, Dorozsmán, Kisteleken és Sándorfalván raktározunk a sajátunkban kukoricát. A többi terület elosztódik Csongrád megyében. Ezekenkívül tároltatunk bérfizetéssel tsz-hombárokban is, Szegeden az Új Élet, a Móra Ferenc, a Haladás, Dorozsmán a József Attila, Kübekházán a Sarló Kalapács Tsz-ben, továbbá Bakson és egyebütt. November közepe óta viszont nincs már szabadtéren tárolt búzánk sehol.

Az állam gondja...

Az olvasó itt most közbeszólhat velem együtt, hiszen a föld húsz évvel ezelőtt is gazdagon termett, s akkor is kellett raktározni. Kint mégse maradt ilyenkorra prizmába rakott kukorica. Most mellőzzük a mai és a húsz évvel ezelőtti terméseredmények összehasonlítását. A növekedés, mint tény, vitathatatlanul a közös gazdaságok mellett szól. Annak idején a kisgazdaságok mindegyikében ott állt a kisebb-nagyobb góré, a hombár. Sok helyen ezeket már lebontották, mert a háztájiban termelt kukorica elfér a padláson is. De ha meglennének is a tízezerszámra tehető egykori magángazdasági górék, annyi helyre mégsem lenne célszerű és gazdaságos raktározni a közös gazdaságokból érkező terményt.

A raktározás minden gondját most viszont az állam vette át vállalatai hálózatán keresztül. Korszerűen feldolgozni és raktározni a sokféle terményt, nem könnyű feladat, számolva az egyre növekvő termeseredményekkel is.

És most térjünk vissza a bajai úti jelenséghez, amely az előbbiek ismeretében nem jelentős részletproblémává zsugorodott. A kint ázott, „fázott" 82 vagon kukorica mennyivel növeli a szárítási költséget?

— Egyszázalékos víztartalom-növekedést számolva, mázsánként 80 fillérrel, 1 forinttal.

Sok-Sok forint párolog így el a népgazdaság zsebéből, ha végignézünk az országban az utak mentén sárgálló kukoricaprizmákon. S amit az égi madarak felhőbe verődött seregei és a rágcsálók megesznek a „terített asztalról", azon is sok sertés meghízhatna.

Lődi Ferenc

Költségszámítási tapasztalatok statisztikából

Az önállóbb, jövedelmező gazdálkodás érdekében az utóbbi években mind több termelőszövetkezet vezette be az olyan vállalati jellegű nyilvántartást, amellyel pontosan kimutathatja a termelés önköltségét és ágazati jövedelmezőségét. 1965-ben a szövetkezetek kétharmada, 2165 üzem továbbította adatait, s ezeket, most első ízben a Központi Statisztikai Hivatal összesítette és értékelte.

Egyértelműen bebizonyosodott, hogy az önköltség színvonalát elsősorban a föld minősége határozza meg. A területegységre számított költségek ugyanis csaknem azonosak, a legjobb földön gazdálkodó üzemekben azonban csaknem kétszer nagyobbak a termésátlagok, s ezért a legrosszabb talajjal rendelkező szövetkezetekben az önköltség növényenként változóan 50—80 százalékkal nagyobb az átlagosnál. Számokkal bizonyított tapasztalat, hogy azok a jövedelmezőbb ágazatok, amelyekben sok élőmunkát kell és lehet felhasználni.

Másfelől viszont a munka termelékenysége ezekben a belterjesebb ágazatokban alacsonyabb. A KSH adatfeldolgozása 58 féle növényre és 16 féle állati termékre terjedt ki. Minthogy a szövetkezetek egyharmada még nem készített ilyen számítást, az adatok nem adnak teljes, országos képet.

Országos mezőgazdasági építési konferenciát rendeznek

A Technika Házában csütörtökön sajtótájékoztatón bejelentették, hogy december 13-tól 15-ig megrendezik a II. mezőgazdasági építési konferenciát.

A hozzávetőleges számítások alapján a legkorszerűbb elvek szerinti belterjes magyar mezőgazdaságnak mintegy 86 milliárd forint értékű különböző állóeszközzel, építménnyel kellene rendelkezni. Ebből 20—25 milliárd forintra tehető a jelenlegi állóeszköz-állomány, tehát még mintegy 60 milliárd forintnyi építési munkára lesz szükség. A II. mezőgazdasági építési konferencia elsősorban az állattenyésztés állóeszközeinek bővítéséről tanácskozik, s így összesen 15—20 milliárd forint értékű új nagyüzemi állattartó telep építési munkájának műszaki fejlesztési, termelési és tervezési kérdéseit tárgyalja meg.

A konferencia alkalmából a Technika Házában kiállítás nyílik, amelyen az FM Mezőgazdasági Tervező Vállalat és az ÉM Típustervező Intézet a tanácskozás témájának megfelelően naponta kicserélt teljesen új fényképanyagokkal mutatja be a korszerű mezőgazdasági épületeket. (MTI)

Vidéki építők segítsége a fővárosban

Az Építésügyi Minisztérium építőipari főigazgatósága most értékelte a vállalatok kongresszusi versenyét. Ennek alapján a 22-es és a 23-as, valamint Békés, Borsod, Hajdú, Nógrád, Szabolcs és Szolnok megye építőipari vállalatainak dolgozói november végéig teljesítették az 1966. évi lakásátadási tervüket. Legtöbbet, 1418-at a Borsod megyeiek adtak át. Fejér, Somogy, Tolna és Zala megye ÉM-vállalatának dolgozói is nagyon közel kerültek az éves terv teljesítéséhez. Borsod, Hajdú, Nógrád, Szabolcs és Szolnok megyéből az utóbbi hetekben szakipari brigádok érkeztek Budapestre, hogy segítséget nyújtsanak több száz fővárosi lakás építésének gyors és jóminőségű befejezéséhez.

„Lelkesedést, buzdítást jelent"

A pártkongresszus szellemében folytatódik a munkaverseny

A pártkongresszus, országos gondjaink-dolgaink, s egyben személyre, névre szóló ügyeink legmagasabb fóruma befejezte tanácskozását. A lelkes munkaverseny azonban, amellyel száz- és százezrek tisztelegtek méltóképpen az élcsapat politikájának, holnapunkat szolgáló elgondolásainknak — nem ért véget. A kongresszus céltudatos számvetése további ösztönzést jelent: új kedv, pezsdülés tapasztalható üzemeinkben.

Önmaguk meósai

Ezzel az erőt-kedvet adó jó érzéssel találkozni a Minőségi Cipőgyár szegedi gyáregységében is. A szocialista és a szocialista címért küzdő brigádok itt is olyan emberekből verbuválódtak, akiknél mindig meleg a vas.

Így van ez Barna István munkacsapatában, az Előrebrigádban is. Még augusztus elején ők hívták fel üzemrészük dolgozóit, hogy a kongresszus tiszteletére törlesszék termelési adósságukat; 3 ezer pár cipőt kellett elkészíteniük, ennyi volt anyaghiány, s egyéb okok miatt a lemaradás. A törekvés sikerrel járt, az üzemrész dolgozói lelkes munkával „beérték" a tervet.

— Most, a kongresszus után még többet akartunk tenni — mondja a brigádvezető. — Egy héten át naponta jegyeztük a mennyiségi és minőségi eredményeinket; mindkettő jelentősen javult.

S mutatja a számokat: a 900 páras napi termelést 20—24 párral mindig megtoldották, a 96 százalékos minőségi szintet is naponta megtetézték. Volt olyan nap is, amikor 97,9 százalékos minőséget értek el. Mindebben az is közrejátszott, hogy a brigádtagok az úgynevezett önmeózást is vállalták, hogy ne juthassanak tovább szalagjukon hibás készítmények. A „brigadéros" meg nemegyszer odaáll a meósasztalhoz, végignézi az „ő cipőik" ellenőrzését, s utána elmondja tapasztalatait, tanácsait a többieknek, nemcsak a brigádtagoknak, hanem a kívülállóknak is.

Levél Tyereskovának

A Tyereskova munkacsapat női brigád, a tűző üzemrészben dolgozik. Tavaly elnyerték a szocialista címet, s azért versenyeznek az idén is. A naplóban fényképfelvételeket, a brigádtagokat: Domonkos Lajosnét, Gera Antalnét, Pálfi Balázsnét, Baráth Józsefnét, Szőlősi Jánosnét, Horváth Erzsébetet, Paksicza Józsefnét, Szentesi Ferencnét és Ábrahám Sándornét ábrázolják munka közben. S van itt két kép, amelyik a névadó arcát mutatja — az egyiken dedikáció is olvasható —, meg egy cirillbetűs levél; Tyereskova küldte, sok sikert kívánva munkájukhoz.

Ők kezdeményezték az üzemben a még jobb, fegyelmezettebb, gazdaságosabb munkát a kongresszus idejére. Felhívásukhoz a többi dolgozó is csatlakozott. Kitűnő kollektíva a brigád. Szép sikerek vannak a tarsolyukban.

„Legyen megkülönböztetés

Kovácsné elmondja, hogy buzdítást, lelkesítést jelentett számukra a pártkongbejegyzések; annyira saját ügyüknek érezték a párt tanácskozásait, hogy naponta feljegyezték a legfontosabb állásfoglalásokat. S milyen jó kommentátorok ezek a munkásnők!

„Örömmel vettük tudomásul, hogy mindazok valóra válnak, amiről reménykedve beszéltünk" — írják. Megérzik a kongresszusi alaphang, a dolgozó ember megbecsülésének jelentőségét, és örömmel reagálnak rá.

„Az új mechanizmusban igenis legyen nálunk megkülönböztetés, részesüljön nagyobb erkölcsi és anyagi megbecsülésben az, aki eredményesebben dolgozik, viszont a hanyagok saját zsebükön érezzék magatartásuk következményét!" — olvashatjuk.

Lapozgatás közben Kovácsné azt is elmondja, mennyire helyeslik a prémium mostani elosztását, amely már a fenti szellemet tükrözi; sokkal reálisabb így, mint amikor kategóriák szerint osztották a jutalmat.

Az az ösztönzés, amelyet a pártkongresszus világos útmutatása adott, nagyobb buzgalomban, növekvő aktivitásban nyilvánul meg a cipőgyári szalagok mellett. Az egyetértés itt sem, másutt sem harsány ováció, hanem annál sokkalta többet érő tett, a kongresszusi verseny céltudatos folytatása.

Simai Mihály